

Vlaams
Parlement

ingediend op **1644** (2017-2018) – Nr. 3
8 oktober 2018 (2018-2019)

Verslag

namens de Gemengde Overlegcommissie
Brussels Hoofdstedelijk Parlement – Vlaams Parlement
uitgebracht door Matthias Diependaele

over het belangenconflict
met betrekking tot de geplande invoering
door het Brussels Hoofdstedelijk Parlement
van de onverenigbaarheid van de functie
van burgemeester of schepen met het mandaat
van lid van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement,
van de Kamer van Volksvertegenwoordigers,
van de Senaat, van het Vlaams Parlement
en van het Europees Parlement

*Samenstelling van de Gemengde Overlegcommissie
Brussels Hoofdstedelijk Parlement - Vlaams Parlement:*

Voorzitter: Jan Peumans.

Vaste leden:

Matthias Diependaele, Jan Peumans, Karl Vanlouwe;
Joris Poschet, Koen Van den Heuvel;
Lionel Bajart, Herman De Croo;
Chris Janssens.

Documenten in het dossier:

- 1644** (2017-2018) – Nr. 1: Motie betreffende een belangenconflict
- Nr. 2: Tekst aangenomen door de plenaire vergadering

INHOUD

1. Vergadering van 18 juli 2018..... 4
2. Vergadering van 28 september 2018 11

Op 26 juni 2018 werd een motie betreffende een belangenconflict ingediend door Matthias Diependaele, Koen Van den Heuvel, Bart Somers, Karl Vanlouwe, Joris Poschet en Lionel Bajart, met betrekking tot de geplande invoering door het Brussels Hoofdstedelijk Parlement van de onverenigbaarheid van de functie van burgemeester of schepen met het mandaat van lid van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement, van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, van de Senaat, van het Vlaams Parlement en van het Europees Parlement. De motie werd op 27 juni 2018 door de plenaire vergadering goedgekeurd en overgezonden aan het Brussels Hoofdstedelijk Parlement.

In het kader van dit belangenconflict vonden twee overlegvergaderingen plaats, namelijk op 18 juli en op 28 september 2018.

Aan de werkzaamheden van het overleg op 18 juli 2018 werd deelgenomen door:

- voor het Vlaams Parlement: Jan Peumans, Matthias Diependaele, Karl Vanlouwe, Herman De Croo, Lionel Bajart en Joris Poschet;
- voor het Brussels Hoofdstedelijk Parlement: Charles Picqué, Caroline Désir, Marc-Jean Ghysseles, Ridouane Chahid, Vincent De Wolf, Olivier de Clippele, Emmanuel De Bock, Michaël Vossaert, Benoît Cerexhe, Zoé Genot, Stefan Cornelis, Paul Delva, Fouad Ahidar, Bruno De Lille en Johan Van den Driessche.

Aan de werkzaamheden van het overleg op 28 september 2018 werd deelgenomen door:

- voor het Vlaams Parlement: Matthias Diependaele, Karl Vanlouwe, Lionel Bajart, Herman De Croo en Joris Poschet;
- voor het Brussels Hoofdstedelijk Parlement: Caroline Désir, Charles Picqué, Olivier de Clippele, Vincent De Wolf, Emmanuel De Bock, Fabian Maingain, Benoît Cerexhe, Zoé Genot, Paul Delva, Jef Van Damme en Johan Van den Driessche.

1. Vergadering van 18 juli 2018

Charles Picqué, voorzitter van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement, verwelkomt de leden van de delegatie van het Vlaams Parlement. De leden van de twee delegaties stellen zich voor.

Charles Picqué legt uit dat de delegatie van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement bestaat uit voor- en tegenstanders van het voorstel van ordonnantie tot wijziging van de Nieuwe Gemeentewet met het oog op de invoering van een onverenigbaarheid tussen het ambt van burgemeester of schepen en het mandaat van lid van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement, van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, van de Senaat, van het Vlaams Parlement en van het Europees Parlement.

In overleg met Jan Peumans stelt hij de volgende volgorde van de werkzaamheden voor de vergadering van vandaag voor:

- voorstelling, door een lid van de delegatie van het Vlaams Parlement, van de redenen voor de indiening van deze motie betreffende een belangenconflict;
- betoog van een van de indieners van het voorstel van ordonnantie en van een Brusselse volksvertegenwoordiger die zich daartegen verzet;
- gedachtewisseling.

Eerst moet men het evenwel eens geraken over de agenda van de werkzaamheden, en in het bijzonder over een eventuele schorsing van de termijn van de overlegprocedure tijdens het parlementaire reces.

De overlegprocedure mag niet nodeloos worden vertraagd maar er moet rekening worden gehouden met de materiële middelen en het personeel tijdens die periode. Vandaar dat hij de termijn van zestig dagen wil schorsen van 19 juli 2018 tot 3 september 2018 bijvoorbeeld, maar blijft openstaan voor alternatieve voorstellen.

Jan Peumans, voorzitter van het Vlaams Parlement, verduidelijkt dat het politieke zomerreces voor het Vlaams Parlement loopt vanaf 21 juli tot eind augustus. Met de gemeenteraadsverkiezingen in het najaar is er een speciale situatie. Vanaf de tweede of derde week in september kunnen de commissies in het Vlaams Parlement terug bijeenkomen. Het reces duurt dus ongeveer zes à zeven weken.

Charles Picqué stelt 3 of 10 september 2018 voor.

Zoé Genot pleit voor 3 september 2018.

Jan Peumans zegt dat 7 september een mogelijke datum is.

Charles Picqué vindt dat men rekening moet houden met het standpunt van de verzoeker in deze kwestie.

Vincent De Wolf vindt dat, als men beslist om rekening te houden met het parlementaire reces, men dan rekening moet houden met de start van het parlementaire jaar, te weten 17 september in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement en 24 september in het Vlaams Parlement. Hij voegt eraan toe dat de vertegenwoordigers van de MR niet beschikbaar zijn in de eerste week van september. Hij ging uit van de veronderstelling dat de volgende vergadering zou plaatshebben na de officiële start van het parlementaire jaar, medio september.

Bruno De Lille zegt dat de wetgeving niet voorziet in een schorsing van de overlegtermijn tijdens het parlementaire reces. Dat is in het verleden toegestaan na akkoord van beide partijen. Er moet dus bij de twee delegaties een consensus daarover bestaan. De spreker voegt eraan toe dat het einde van de schorsing van de overlegtermijn, bijvoorbeeld 3 september, niet de facto wil zeggen dat men op 3 september moet vergaderen. Men kan voorts gemakkelijk afleiden dat de parlementaire recessen lopen van 21 juli 2018 tot 3 september 2018 gelet op het feit dat de commissies van het Vlaams Parlement en van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement kunnen vergaderen vanaf de eerste week van september.

Emmanuel De Bock zegt dat de gekozen oplossing, welke die ook is, als referentie zal moeten dienen voor eventuele toekomstige belangenconflicten.

Jan Peumans zegt dat de Vlaamse delegatie zich kan vinden in het voorstel om de zestigdagentermijn op te schorten tot 3 september 2018.

Charles Picqué zegt dat de termijn van de overlegprocedure dus wordt geschorst tot 3 september 2018.

Herman De Croo zegt dat Bruno De Lille over twee zaken gesproken heeft: enerzijds de schorsing van de zestigdagentermijn en anderzijds het hernemen van de werkzaamheden. Hij vermoedt dat Jan Peumans 3 september noemt als datum waarop de termijn van zestig dagen begint te lopen.

Jan Peumans verduidelijkt dat de zestigdagentermijn begon te lopen op 27 juni 2018, de dag waarop de motie betreffende een belangenconflict goedgekeurd werd door het Vlaams Parlement. Dat zou dan inhouden dat de zestigdagentermijn vandaag geschorst wordt en hervat wordt op 3 september 2018.

Herman De Croo verduidelijkt dat hij bedoelde dat de vergaderdatum voor het voortzetten van het overleg losstaat van de datum voor het hervatten van de zestigdagentermijn. *Jan Peumans* bevestigt dat.

Charles Picqué zegt dat het einde van de schorsing van de overlegtermijn en de volgende overlegvergadering twee verschillende zaken zijn.

Zoé Genot begrijpt dat de termijn wordt geschorst tussen 21 juli 2018 en 2 september 2018.

Volgens *Vincent De Wolf* vraagt de voorzitter van het Vlaams Parlement dat de overlegtermijn vanaf vandaag wordt geschorst.

Herman De Croo vindt de schorsing van de zestigdagentermijn vanaf vandaag logisch.

Bruno De Lille zegt dat de schorsing van de overlegtermijn verband houdt met de parlementaire recessen en dat die niet vandaag beginnen maar op 21 juli 2018.

Stefan Cornelis zegt dat men dan rekening moet houden met de datum van de openingsvergadering van het nieuwe parlementaire jaar.

Johan Van den Driessche begrijpt niet waarom men opteert voor 3 september aangezien veel mensen nog met vakantie zijn in die periode.

Charles Picqué vindt dat de verzoeker, in dit geval de delegatie van het Vlaams Parlement, zijn wens over de kwestie moet uiten.

Jan Peumans zegt ermee in te stemmen dat de schorsing van de zestigdagentermijn aanvangt op 21 juli en eindigt op zondag 2 september. De zestigdagentermijn begint dan terug te lopen vanaf 3 september en loopt af op maandag 8 oktober om middernacht.

Matthias Diependaele licht de motie betreffende het belangenconflict toe. De motie werd met een zeer ruime meerderheid (91 stemmen voor, 25 tegen) aangenomen door het Vlaams Parlement. De vereiste drievierdenmeerderheid werd dus ruim gehaald. Dat betekent niet dat alle partijen die de motie goedkeurden dezelfde argumentatie hebben. Spreker zal proberen niet alleen zijn argumenten te verwoorden maar ook die van de andere partijen.

Hij onderstreept dat het Vlaams Parlement zich niet wil mengen in het debat dat in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement loopt over de kwestie van cumul en decumul. Dat is een Brusselse aangelegenheid waar het Vlaams Parlement zich niet over uit te spreken heeft. Wel meent het Vlaams Parlement dat zijn belangen geschaad zijn omdat het ABS (antiblokkeringssysteem) gebruikt is. Daardoor zijn de Nederlandstaligen in Brussel buitenspel gezet. Dat is de enige reden waarom het belangenconflict werd ingeroepen.

De spreker haalt een viertal redenen aan waarom het Vlaams Parlement van oordeel is dat het ABS misbruikt wordt. Ten eerste gaat het om een grove schending van elke vorm van federale loyaleit. De evenwichten tussen Franstaligen en Nederlandstaligen die in Brussel gehanteerd worden in de besluitvorming maken deel uit van de basisbeginselen van onze Federale Staat. Die basis wordt onderuitgehaald door gebruik te maken van dit ABS. Het ABS werd ingevoerd om te voorkomen dat een welbepaalde partij er zou in slagen de Brusselse instellingen te blokkeren. In dit geval zijn er echter vier partijen die het voorstel van ordonnantie niet steunen. Men kan onmogelijk beweren dat er voldaan wordt aan de voorwaarde dat er een risico zou bestaan dat één partij de

Brusselse instellingen blokkeert. Daarom is het Vlaams Parlement van oordeel dat het ABS misbruikt wordt en dat de federale loyaleit geschonden wordt.

Daarenboven kan de federale loyaleit sinds de zesde staatsvorming als een opzichzelfstaand juridisch middel ingeroepen worden voor het Grondwettelijk Hof om dergelijke zaken aan te vechten. De schending van het federale loyaleitsprincipe is voor alle partijen die de motie hebben ondertekend de belangrijkste reden voor het inroepen van een belangenconflict. Het betreft een ongeziene manier van omgaan met de evenwichten in dit land. De Nederlandstaligen worden zonder slag of stoot aan de kant gezet in de besluitvorming. Het evenwicht in Brussel is nochtans een compensatie voor het evenwicht op federaal niveau. Deze steunpilaar in ons Belgisch samenlevingsmodel wordt hier zonder omzien onderuitgehaald. Spreker zou er als Vlaams-nationalist om kunnen grinniken, maar hij voelt er veeleer tristesse en afschuw bij.

Een tweede punt is de bevoegdheidsverschrijding. Als de decumulregeling ingang zou vinden, dan heeft hij ook invloed op de samenstelling van het Vlaams Parlement. De zes Brusselse Vlamingen in het Vlaams Parlement zullen hun parlementair mandaat niet meer kunnen combineren met een lokaal mandaat. In die zin zou het Brussels Hoofdstedelijk Parlement ingrijpen in de autonomie van het Vlaams Parlement. De Raad van State heeft in haar advies geoordeeld dat het Brussels Hoofdstedelijk Parlement bevoegd is voor de decumulregeling. Het Vlaams Parlement denkt daar anders over en beschouwt dit als een bevoegdheidsverschrijding.

Ten derde wordt ten gevolge daarvan het non-discriminatiebeginsel geschonden. Immers, niet alle Vlaamse parlementsleden zullen aan dezelfde voorwaarden onderworpen zijn. Er zullen Vlaamse parlementsleden zijn die wel een lokaal mandaat kunnen uitoefenen en andere, namelijk de Brusselse, niet.

Ten vierde is er sprake van rechtsmisbruik. Het Brussels Hoofdstedelijk Parlement heeft uitdrukkelijk gekozen voor die optie met de meeste impact op de samenstelling van andere parlementen. In principe heeft geen enkele overheid de intentie om zaken te regelen die niet tot zijn bevoegdheid behoren en moet het die maatregel nemen waarvan de impact op andere niveaus zo beperkt mogelijk blijft. Het Brussels Hoofdstedelijk Parlement heeft hier gekozen voor een gewone ordonnantie, goed wetende dat men daarmee ingrijpt op de samenstelling van andere parlementen. Bovendien werd gekozen voor het middel dat het minst bescherming biedt aan de Nederlandstaligen. Doordat het rechtsmiddel gekozen wordt dat het meest nadeel berokkent aan anderen, meent het Vlaams Parlement dat er sprake is van rechtsmisbruik. Er zijn andere middelen die tot de constitutieve autonomie behoren en die aan andere voorwaarden moeten beantwoorden. Dat daarvoor niet werd gekozen, toont het misprijzen voor de federale loyaleit. Daarmee is Matthias Diependaele terug beland bij de voornaamste, reeds aangehaalde reden voor het inroepen van het belangenconflict. Ondanks zijn Vlaams-nationalistische overtuiging deelt hij de mening dat de handelwijze van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement getuigt van misprijzen ten aanzien van de evenwichten die men in dit land probeert te bewaken.

Charles Picqué zegt dat de indieners van het voorstel van ordonnantie op geen enkel moment de bedoeling hebben gehad om de belangen van het Vlaams Parlement te ondermijnen.

Zoé Genot zegt dat de kwestie van de decumulatie al tal van jaren rijpt. In januari 2017, in de nasleep van het Publifin-schandaal, heeft het Brussels Hoofdstedelijk Parlement beslist om te werken aan nieuwe regels inzake ethiek, transparantie en controle van de bezoldigingen van de openbare mandatarissen

om zich te wapenen tegen eventuele toekomstige schandalen en gehoor te geven aan de wens van een groot deel van de bevolking.

Ofschoon de kwestie van de decumulatie in het begin niet op een ruime consensus kon rekenen, is daarna niettemin gebleken dat die maatregel mogelijk een reeks problemen kon oplossen. Er is in die zin in juli 2017 een voorstel van ordonnantie opgesteld, dat voor advies aan de Raad van State werd bezorgd. Die laatste heeft bevestigd dat de Brusselse wetgever bevoegd is om die maatregel in te voeren. De tekst is vervolgens in het parlement ingediend, met de steun van de Nederlandstalige en Franstalige partijen. Het voorstel is besproken in de Verenigde Commissies voor Financiën en Binnenlandse Zaken om een zo ruim mogelijk debat op gang te brengen. Een meerderheid in de verenigde commissies heeft zich achter het voorstel geschaard.

De Raad van State is opnieuw om advies gevraagd over amendementen die na het verslag door sommige volksvertegenwoordigers waren ingediend. Er is bevestigd dat het Brussels Hoofdstedelijk Parlement binnen zijn bevoegdheden heeft gehandeld en dat de tekst zijn normale wetgevend parcours voort kon afleggen. De tekst is bij meerderheid van de Brusselse volksvertegenwoordigers aangenomen in plenaire vergadering.

De indieners van dit voorstel van ordonnantie wensen de primordiale rol van het lokale niveau te bestendigen. Dat is dikwijls het eerste machtsniveau waarmee de burgers in contact komen. Het is dus van essentieel belang dat de lokale beleidsvoerders volledig beschikbaar zijn voor de wisselwerking met de burgers, die eveneens vragen dat de lokale mandatarissen voltijds beschikbaar zijn. De tekst strekt er helemaal niet toe om de belangen van het Vlaams Parlement te ondermijnen. De regeling benadeelt de Nederlandstalige mandatarissen trouwens niet meer dan de Franstalige mandatarissen en reduceert ook niet hun politiek gewicht. Integendeel, de tekst biedt de mogelijkheid om het aantal Nederlandstalige mandatarissen in de gemeenten en in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement te verhogen.

Stefan Cornelis zegt dat er over het voorstel van ordonnantie is gestemd in plenaire vergadering, en dat het werd verworpen (11 stemmen tegen 6 in de Nederlandstalige taalgroep). Het debat zou dus moeten worden gesloten. Het ziet er evenwel naar uit dat men wil grijpen naar het antiblokkeringssysteem, wat absoluut bestreden moet worden. Vandaar dat het Vlaams Parlement een motie betreffende een belangenconflict heeft ingediend.

Wat de vorm betreft, zegt de spreker dat dit voorstel van ordonnantie niet de juiste weg is om de onverenigbaarheden voor de Brusselse parlementsleden te regelen. Aangezien een dergelijke wijziging een bijzondere meerderheid zou vereisen, en die meerderheid niet zou bestaan in het parlement, hebben de indieners van het voorstel geprobeerd om de kwestie te regelen via de Nieuwe Gemeentewet, wat de facto de vigerende onverenigbaarheden voor de Vlaamse in het Brussels Hoofdstedelijke Gewest gedomicilieerde volksvertegenwoordigers wijzigt.

Wat de grond van de zaak betreft, zegt de spreker dat dit een vals debat is. Mocht uit de schandalen zijn gebleken dat een parlementair mandaat niet kon worden gecombineerd met een lokaal uitvoerend mandaat, dan zou dat zeker zijn opgetekend in de – door de vertegenwoordigers van Ecolo en Groen goedgekeurde – aanbevelingen van de onderzoekscommissie over het beheer van Samusocial, die hij heeft voorgezeten. Dat is evenwel niet het geval. Hij is niet gekant tegen een debat over het statuut van de parlementsleden en de lokale mandatarissen, maar andere problemen lijken hem belangrijker.

Vincent De Wolf sluit zich aan bij Stefan Cornelis die zegt dat de recente schandalen niets te maken hebben met de kwestie van de cumulatie en dat de indieners van de tekst niet geopteerd hebben voor een bijzondere ordonnantie maar voor een wijziging van de Nieuwe Gemeentewet. Bovendien, als dit voorstel wordt aangenomen, wat catastrofaal zou zijn, zou iemand die zou moeten decumuleren, ambtshalve ontslag moeten nemen als schepen of burgemeester, terwijl dat soort mandaat een zekere zichtbaarheid geeft aan de Vlaamse gekozenen.

De spreker herinnert eraan dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest werd opgericht nadat de oprichting ervan heel lang in de koelkast heeft gezeten. Het was de periode van artikel 107quater van de Grondwet, dat de naam is geworden van het orkest van een voormalig parlements lid. Om uit de impasse te geraken, moest er onderhandeld worden over een taalevenwicht en werd de Nederlandstalige minderheid een vertegenwoordiging gewaarborgd, zowel in het parlement als in de regering. Aldus werd een gewaarborgde Nederlandstalige vertegenwoordiging ingevoerd.

Vervolgens heeft men een antiblokkeringssysteem ingevoerd, met als enig democratisch doel te voorkomen dat een extreemrechtse partij, zoals sommige peilingen lieten vrezzen, onze instellingen zou kunnen blokkeren. Die wet is een uitzonderingswet, en moet dus strikt worden geïnterpreteerd. Sommige lijken evenwel bereid om de grondwettelijke fundamenten van ons gewest te ondermijnen door die wet te gebruiken tegen het doel van wat aan de grondslag van de goedkeuring ervan lag, te weten de Vlaamse democratische partijen de mogelijkheid bieden een stem te hebben in het kapittel in Brussel. Een Nederlandstalige minderheid de mogelijkheid bieden om haar wil op te leggen aan een democratische Nederlandstalige meerderheid zou een heel zwaar probleem doen rijzen aan de vooravond van het dertigjarig bestaan van het gewest. Het is, noch voor de Nederlandstaligen noch voor de Franstaligen, een goede zaak om de doelstellingen van een wet uit te hollen in het belang van een politieke agenda.

Herman De Croo meent dat het fundamentele probleem relatief eenvoudig maar ook relatief zwaarwichtig is. Hij heeft de zes grondwetsherzieningen meege maakt. Hij herinnert zich levendig een debat in de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 24 juni 1970. Er is een evenwicht door de gelijkschakeling van twee onevenwichten. Er is een minderheid in ons land die beschermd is door de pariteit in de Federale Regering en er is een minderheid in Brussel beschermd door haar specifieke rechten. Hij heeft toen enigszins profetisch het volgende gezegd: "Il est temps de dire clairement dans cette Chambre que nous pouvons accepter un certain nombre de concessions, que nous le faisons par amour de ce pays et par respect de son avenir, mais que si vous refusez cette main tendue [gericht aan de Brusselaars], vous préparez des horizons sombres pour ceux que vous représentez." (*Hand. Kamer 1969-70*, nr. 86, p. 49). Herman De Croo denkt dat de situatie dezelfde gebleven is. We hebben de fout begaan om conjuncturele vrees op te lossen met structurele remedies. In 2001 heeft Herman De Croo duidelijk geopperd of het ABS door anderen kan worden gebruikt dan voor degenen voor wie het bedoeld is. De grondreden van de artificiële beveiliging van minderheden op nationaal en Brussels niveau is het behoud van deze Federale Staat. Als men dit overboord gooit, weet men niet waar men eindigt. Wie denkt zijn belangen te beveiligen door dit instrument te gebruiken, zal dit terug in zijn gezicht krijgen. Het is een vergissing dit te doen.

Bruno De Lille zegt dat niemand aanstuurt op een tweede stemming; de wet voorziet daar automatisch in.

Benoît Cerexhe voegt eraan toe dat de grootste weerstand van de Vlaamse delegatie verband houdt met het feit dat men grijpt naar het antiblokkeringssysteem.

Matthias Diependaele herhaalt dat er vier elementen aan bod gekomen zijn in het debat in het Vlaams Parlement. Een element was het ingrijpen in een Vlaamse bevoegdheid. De belangrijkste reden voor de motie is echter het schenden van de federale loyaleit. Iedereen weet waarom het ABS ontwikkeld werd: om te vermijden dat één partij de Brusselse instellingen zou blokkeren. Het Brussels Hoofdstedelijk Parlement zal dat nu gebruiken om de Nederlandstaligen aan de kant te schuiven bij de besluitvorming. Mevrouw Genot heeft een pleidooi gehouden over cumul en decumul, maar daar gaat het niet over. Het gaat voor het Vlaams Parlement over het uitsluiten van Nederlandstaligen in Brussel uit de besluitvorming, waarmee men raakt aan de essentie van het samenlevingsmodel in België. De heren De Croo en De Wolf hebben daar op gewezen. De heer De Lille en mevrouw Genot geven daar geen antwoord op. Dat getuigt van misprijzen ten opzichte van elke afspraak in dit land.

Charles Picqué wil de communautaire vrede behouden. Hij zegt dat onze energie aan andere zaken moet worden besteed. Men moet verbeelding aan de dag leggen en proberen een compromis te vinden. Het zou jammer zijn dat de kwestie bij de Senaat aanhangig zou moeten worden gemaakt. De heer Jan Peumans zal hem op dat punt zeker niet tegenspreken. Hij herinnert eraan dat hij inderdaad een reeks pistes voor oplossingen heeft aangereikt naar aanleiding van het Irisfeest, maar hij voegt eraan toe dat die op weinig enthousiasme zijn onthaald.

Matthias Diependaele vraagt over welke pistes het gaat. Men kan, conform de Brusselse procedurele afspraken, de regeling enkel en alleen aannemen als er langs Nederlandstalige kant een meerderheid voor is. Zolang dat niet het geval is, kan de regeling niet worden doorgevoerd. Spreker vraagt aan Charles Picqué over welke compromisoplossing het kan gaan.

Charles Picqué wil vermijden dat het conflict, dat er geen zou mogen zijn, escaleert. Het is duidelijk dat het Vlaams Parlement zich niet wil mengen in de Brusselse zaken en het is even duidelijk dat het Brussels Hoofdstedelijk Parlement geen conflict wil met het Vlaams Parlement. Hij zal met de Brusselse partijen oplossingspistes onder de loep nemen om een tweede stemming in plenaire vergadering te voorkomen, want dat zou dramatisch zijn voor de institutionele evenwichten die tot stand zijn gekomen vóór de oprichting van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Matthias Diependaele begrijpt dat het om een compromis gaat dat binnen het Brussels Hoofdstedelijk Parlement gevonden moet worden. Dan zou de regeling die een eerste keer gestemd is geen tweede keer ter stemming voorgelegd worden en dus vervallen.

Charles Picqué denkt dat het mogelijk is om een oplossing te vinden die de belangen van beide partijen beschermt.

Emmanuel De Bock herinnert eraan dat de MR-fractie een voorstel van ordonnantie heeft ingediend tot invoering van de decumulatie in de gemeenten met meer dan 50.000 inwoners (voorstel van bijzondere ordonnantie tot wijziging van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen teneinde een bijkomende onverenigbaarheid in te voeren voor de volksvertegenwoordigers van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement (*Parl.St. Br.Parl. 2016-17, nr. A-530/1*)).

Stefan Cornelis zegt dat het probleem erin bestaat een meerderheid te vinden aan Nederlandstalige kant.

Emmanuel De Bock verwijst naar de tekst over het maximum van de bezoldigingen van de openbare mandatarissen, die in december 2017 in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement werd aangenomen en die financiële gevolgen kan hebben voor de Brusselse gekozenen in het Vlaams Parlement (voorstel van gezamenlijke ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende de transparantie van de bezoldigingen en de voordelen van de Brusselse openbare mandatarissen (*Parl.St. Br.Parl. 2016-17, nrs. A-524/1 en B-76/1*)). Welk standpunt neemt het Vlaams Parlement in over die wetgeving die geen invloed heeft op de samenstelling van het Vlaams Parlement, maar wel op de bezoldiging van sommige gekozenen ervan?

Matthias Diependaele wenst hier kort op te reageren. Het feit dat er vanuit Brussel wordt ingegrepen in de samenstelling van het Vlaams Parlement is een bijkomend element. Het belangrijkste punt van discussie blijft overeind: er is geen meerderheid langs Nederlandstalige kant. Het argument van de schending van de federale loyaliteit blijft overeind.

Fouad Ahidar wenst en hoopt dat het niet zal komen tot een tweede stemming in plenaire vergadering. Iedereen moet water bij de wijn doen en aldus een compromis vinden opdat een minderheid van Nederlandstalige volksvertegenwoordigers geen maatregel opdringt die door de meerderheid van de Nederlandstalige taalgroep wordt verworpen.

Vincent De Wolf bevestigt dat de MR-fractie haar voorstel van bijzondere ordonnantie behoudt en een decumulatie invoert in de gemeenten met meer dan 50.000 inwoners. Die tekst, die door het parlement is verworpen, zou overigens waarschijnlijk op dezelfde weerstand stuiten binnen de Nederlandstalige taalgroep. De kern van het debat is evenwel niet de decumulatie maar het grijpen naar het antiblokkeringssysteem. En de MR weigert om de doelstellingen van een wet uit te hollen en onze instellingen aan een aanzienlijk gevaar bloot te stellen door over te gaan tot een tweede stemming in plenaire vergadering.

Herman De Croo besluit met een beeldspraak. Wat te doen als de soep te heet is? Men kan ofwel blazen en bijgevolg soep morsen rond het bord, ofwel zich verbranden, ofwel de inhoud beschrijven tot de soep is afgekoeld.

Jan Peumans zal met de leden van de Vlaamse delegatie een datum zoeken voor verder overleg en die aan de voorzitter van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement voorleggen.

2. Vergadering van 28 september 2018

Charles Picqué zegt dat, bij gebrek aan een consensuele oplossing, men nu ofwel moet optekenen dat de kansen om een akkoord te vinden minimaal en zelfs onbestaande zijn en men het dossier vandaag naar de Senaat doorverwijst, ofwel dat men van de twee resterende weken gebruikmaakt om te pogen een oplossing te vinden alvorens, in voorkomend geval, het dossier op 9 oktober naar de Senaat door te verwijzen. Zelfs wanneer het dossier bij de Senaat aanhangig is gemaakt, bestaat nog altijd de mogelijkheid om de Senaat te vragen om niet te snel te werken ingeval er toch nog een oplossing uit de bus zou komen. Er dient ook te worden vermeld dat het parlementaire jaar in de Senaat begint op 9 oktober en dat de werkzaamheden niet vroeger starten dan die datum.

Herman De Croo vindt dat men eerst alle mogelijkheden moet uitproberen om in het kader van dit overleg tot een oplossing te komen. Hij stelt voor de procedure te laten lopen tot 8 oktober 2018. Dan kan men vaststellen dat er geen voorstel tot oplossing is, maar het is ook mogelijk dat er wel nog een voorstel komt waarover gediscussieerd kan worden.

Matthias Diependaele brengt in herinnering dat de discussie niet gaat over de invoering van de decumulatieregeling in het Brusselse Gewest – dat is volledig de bevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement – maar wel over het instrument dat gebruikt wordt om een cumulatieverbod in te voeren. Over dat laatste stelt de delegatie van het Vlaams Parlement zich grote vragen. Tijdens de vorige bijeenkomst is gezegd dat men in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement zou bekijken of de regeling ook op een correcte manier zou kunnen worden ingevoerd, zonder het gebruik van het antiblokkeringssysteem. De spreker had gehoopt dat vandaag een (juridisch) overzicht zou klaarliggen van de mogelijkheden in dat verband of een politiek akkoord. Hij begrijpt echter dat dit niet het geval is. Daarom vindt hij het jammer dat er al onmiddellijk een volgende stap in de procedure zou worden gezet, zonder dat de eerste optie volledig is uitgeput. Men mag niet vergeten dat de volgende stap, de voortzetting van de procedure in de Senaat, wellicht minder kans op slagen heeft dan dit overleg.

Zoé Genot herinnert eraan dat de belangenconflictprocedure ertoe strekt te verhinderen dat de ordonnantie over de decumulatie de belangen van de Vlaamse Gemeenschap schaadt. Het debat gaat dus niet over de door het Brussels Hoofdstedelijk Parlement gekozen procedures – die tot zijn bevoegdheden behoren – om een regelgeving aan te nemen.

Matthias Diependaele spreekt zich niet uit over de inhoud van het voorstel van ordonnantie met betrekking tot de decumulatie, maar heeft wel problemen met de manier waarop dit voorstel is goedgekeurd, met name via het gebruik van het antiblokkeringssysteem. Daarover gaat dit belangenconflict, en niet over de decumulatieregeling op zich, waar Vlaanderen zich niet in wil mengen.

Charles Picqué zegt dat het wijs zou zijn om de termijn van 9 oktober te respecteren. Mochten er toch nog ideeën naar voren komen, dan kunnen de twee delegaties snel worden bijeengeroepen.

Herman De Croo steunt deze benadering. Men moet de procedure normaal laten lopen tot 8 oktober en dan kan men vaststellen of men het belangenconflict aan de Senaat moet overmaken. Zo werkt het systeem.

Zoé Genot stelt vast dat men de termijn laat lopen tot 8 oktober 2018, met verzending van het dossier naar de Senaat op 9 oktober.

Joris Poschet zegt dat er een probleem is met de meerderheid langs Vlaamse kant met betrekking tot het voorstel van ordonnantie. Daarom is het nuttig tot 8 oktober de tijd te geven om nog met een creatieve oplossing te komen. Vervolgens kan men het probleem doorschuiven naar de Senaat.

Karl Vanlouwe verwijst naar het verslag van de overlegvergadering van 18 juli 2018 waarin bepaalde oplossingspistes in het vooruitzicht werden gesteld. Zijn er bepaalde pistes of juridische oplossingen onderzocht? Kan men die dan toelichten?

Charles Picqué heeft een denkpiste naar voor geschoven die, op dit moment, evenwel niet alle noodzakelijke juridische waarborgen biedt. Er kan de komende dagen nog altijd een compromis worden gevonden dat de bedoelingen van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement en de belangen van het Vlaams Parlement

verzoent als er in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement een consensus wordt gevonden. Komt het niet tot een consensus, dan moet de procedure worden voortgezet en dient het dossier op 9 oktober 2018 naar de Senaat te worden doorverwezen.

Matthias Diependaele betreurt dat er blijkbaar geen bereidheid is om tot een oplossing te komen. De afspraak van de vorige vergadering, namelijk dat er juridische opties zouden worden bekeken, is niet nagekomen. De spreker leidt hieruit af dat er geen bereidheid tot oplossing aanwezig is. Hij betreurt dat deelgebieden op een dergelijke manier met elkaar omgaan.

Jef Van Damme is het daar niet mee eens. Het is een beetje gemakkelijk om te zeggen dat de delegatie van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement niet tot een akkoord wenst te komen terwijl het Vlaams Parlement het belangenconflict heeft ingeroepen.

Matthias Diependaele herhaalt dat er wel degelijk een afspraak werd gemaakt die ook in het proces-verbaal is opgenomen. Die afspraak is evenwel niet nagekomen door het Brussels Hoofdstedelijk Parlement.

Olivier de Clippele zegt dat de ordonnantie niet door het volledige parlement wordt gesteund, maar door een meerderheid van volksvertegenwoordigers.

Charles Picqué zegt dat het hier niet gaat over een resultaatverbintenis maar over een middelenverbintenis. Men moet alles in het werk stellen om tot een compromis te komen. Hij wil niet dat de Vlaamse delegatie vertrekt met het gevoel dat het Brussels Hoofdstedelijk Parlement wetgevend wil optreden tegen de belangen van de Vlaamse Gemeenschap in.

Herman De Croo stelt een voorlopig gebrek aan voorstellen vast en meent daarom dat de procedure best verder loopt tot 8 oktober 2018.

Karl Vanlouwe sluit aan dat er nog een tiental dagen resten om tot een oplossing te komen. Hij verwijst naar het verslag van het vorige overleg waarin Charles Picqué aangaf met de Brusselse partijen te zullen overleggen teneinde een tweede stemming over het voorstel van ordonnantie te voorkomen.

Jan PEUMANS,
voorzitter

Matthias DIEPENDAELE,
verslaggever